

igjennem har paa en alvorlig og samvittighedsfuld Maade sysselsat sig med Videnskab. Jeg tror ikke, at han har frembragt Bærter, som vilde bringe hans Navn til lange kommende Tider, men han har ved sine Skrifter og endmere ved det Liv, han har ført, vakt Alvor i Manges Hjertes. Men hvad jeg især skal fremhæve, er, at han staar for os som et godt Exempel paa, hvad det vil sige at leve, lide og virke for Ideen. Han er aldrig gaaet paa Afford med sin Samvittighed og Dverbevisning. Dersom han havde villet gjøre det, havde han ganske vist nu kunnet beklæde en anset og indbringende geistlig Stilling; jeg er temmelig overbevist om, at han da vilde kunne have været Biskop i Island. Men han har været tro mod sin Samvittighed og sin Dverbevisning, og for at bevare Trofastheden mod sin Samvittighed og sin Dverbevisning, har han valgt et Liv, hvori han ofte har været trykket af tunge Næringsforger. Han har bekæmpet den Kirkes Værdomme, som jeg hylde, men jeg tror, at jeg handler i denne Kirkes Mand, naar jeg i dyb Uærbødighed bærer mig for Enhver, der alvorlig og redelig kæmper for at komme til Sandheds Erkendelse og alvorlig og redelig stræber at leve i Overensstemmelse med, hvad han opfatter som Sandhed. Det vil være mig en Glæde at kunne stemme for dette Bidrag til Magnus Girifson og bidrage Mit til, at han efter en stormfuld Dag dog mulig endnu kan faae en stille og rolig Vintersaften. Jeg skal derfor paa det Varmeste anbefale dette Forslag til det høie Thing. — Jeg havde tænkt paa at udtale mig noget nærmere om Tilsynet med Folkehøjskolerne og om Forslaget om Tilskud til den udvidede Undervisning paa Ustov Højskole, men da Tiden er stræden saa langt frem, da jeg allerede har haft Leilighed til at udtale mig ved Finanslovens 2den Behandling, og da jeg neppe kan sige noget Nyt om disse Spørgsmaal, vil jeg lade det Altsammen ligge og kun vende mig til en Bemærkning af den ærede sidste Taler, som jeg ikke synes, jeg kan lade gaa upaatakt hen. Det ærede Medlem talte om Folkehøjskoler, der hylde Ministeriets Politif. Jeg tror, at Folkehøjskoler skulle hverken hylde den ene eller den anden Politik, en Folkehøjskole skal hverken hylde Højres eller Venstres Politif; en Folkehøjskole skal ikke gaa ud paa at gjøre Lærlingerne til politiske Partigængere, det være i den ene eller i den anden Retning; thi derved forvækker den Lærlingerne istedetfor at udvikle dem. Nei, hvad en Folkehøjskole skal gjøre, er at vække Fædrelandskærlighed i de Unges Hjertes og se saaledes at berige deres hele aandelige Liv, at de, naar de gaa ud af Skolen, ere istand til at finde sig til Rette i de forskellige Forhold, ogsaa i det politiske Liv, forsaavidt de kaldes til at udøve Indflydelse der, det være i Partierne eller udenfor Samme, saa at de finde den Plads, hvor de ifølge hele deres Siendommelighed høre hjemme. Der-

som jeg troede, at Folkehøjskolerne her i Danmark gif ud paa at danne politiske Partigængere, vilde jeg ikke være med til at bevilge en eneste Ore til disse Skoler.

Bæringen: Jeg beklager, at jeg ikke kan frasælbe Ordet, uagtet Tiden er saa langt fremstreden, men jeg skal forsøge at fatte mig i saa stor Korthed som muligt. Det er i Anledning af Forslaget under Nr. 30, der er stillet af Kirke- og Undervisningsministeren og tiltraadt af hele Udvalget, nemlig om fast Understøttelse til Digteren Drachmann, at jeg anser det for en Pligt at udtale mig, da jeg ikke kan være med til at stemme for Forslaget, i alt Fald ikke paa nærværende Tidspunkt. Jeg vil forudskikke, at jeg har intet personligt Kjendskab til den her omtalte Mand, og jeg har altsaa aldeles ingen Grund til at være forud indtagen hverken for eller imod ham. Jeg kjender ham kun af hans Arbejder og af den Omtale, som han har vakt i det Samfund, hvori han lever og virker. Der er vistnok saa Mænd, hvis Arbejder ere blevne saa forskellige bedømte som Holger Drachmanns, og lige saa vist som han bliver undervurderet af Mange, ligesaa sikkert er det, at han bliver overvurderet af endnu flere. Men hvad der for mig er Hovedsagen, er, at jeg tror, at Digteren er altfor ung og altfor umoden til, at man paa dette Tidspunkt kan fastslaa en Understøttelse, som efter min Mening kun burde gives til Mænd, der have frembragt Noget, som kunde løfte og gavne. Det er min Mening om de Arbejder, som endnu foreligge fra denne Digter, at de for den største Del henhøre til Døgnlitteraturen og meget saa af dem, der endnu ere fremkomne, ville bevare et længere Liv. Det skulde glæde mig, om den Tid maatte vilde komme, da jeg og de, der samstemme med mig, med Glæde ville votere en saadan Løn, som her er foreslaet, og jeg haaber, at den skal komme; men dersom dette Haab skal gaa i Opfyldelse, tror jeg, at man slaar ind paa en fuldstændig feil Vej, naar man allerede nu vil skenke ham denne Belønning. Der er en anden Side af Spørgsmaalet, som jeg skal gaa meget let hen over, men som jeg dog ikke tør lade ubærørt, og det er den moralske Side af Sagen. Jeg vil ikke omtale Mandens Færd — den skal jeg ikke indlade mig paa —, men kun udtale, at der udkræves for mig og for Mange, der ere af samme Anskuelse som jeg, ganske anderledes Beviser for en ærlig Stræben baade i den ene og i den anden Retning fra denne Mand's Side til at kunne dække over det sørgelige Renomme, som han har skaffet sig i Samfundet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.